

Metal·litzar-se

RAQUEL GALOFRÉ BOFARULL

La miro i em quedo sense paraules per descriure-la. És única, mai cap altra serà com ella però és tan semblant a totes les altres... M'enfadaria amb mi mateixa si l'arribés a confondre amb una altra, em sentiria infidel. Una simple gota d'aigua que cau d'aquest cel espès, ple de núvols grisos, foscos, que sembla que cada cop siguin més a prop, com si ens volguessin menjar. Però no n'és pas, de simple; és la gota que és allà, relliscant a poc a poc pel vidre de la finestra. M'agrada no saber-ne descriure la forma, veure-hi un cercle i, després d'examinar-la durant un temps, descobrir que no ho és, però que tampoc té la forma que tenen totes les gotes d'aigua, les que es dibuixen. Som-ric. Em meravella adonar-me que mai ningú no la tornarà a veure i disfrutará d'aquest espectacle de la natura, que no puc descriure perquè és únic. Saber que sempre tindrè petits plaers a l'abast encara que no tingui res ni ningú, saber que sempre podré tenir al meu costat la natura i les seves petites grans meravelles que constitueixen un món llunyà al meu. La pluja. Aigua; o petites perles importants a qui sempre s'ha negat aquesta importància però que, no per això, la perdran. N'hauran caigut milions, de gotes, i moltes més que en falten, suposo. I cap, cap serà igual. Ni una. I tot i que em pensava haver-me convençut de tot això

mirant-la, m'adono que potser sí que té una certa retirada a la resta. Em fascina que, mirant el vidre, intentant-me distreure dels pensaments que s'enganxen al cap i no volen anar-se'n, m'hagi fixat en ella, sense explicació lògica. Mai a la vida no sabré per què i, potser per això, ningú no s'ho preguntaria. Però ho faig, i és que amb ell va ser igual. Han passat molts nois per la meva vida, a la ciutat n'hi ha milers, al món, milions; però jo em vaig fixar en ell. Sé que no va ser la seva veu suau i tranquil·la que feia que totes les meves preocupacions se n'anessin qui sap on i pogués disfrutar de la música i arribés a notar que res importava. No, no havia sigut la veu que feia que tota jo em deixés portar per les notes de la guitarra, pures i senzilles, que omplien tots els racons del bar i les ànimes de tots els que les escoltàvem, el que em va cridar l'atenció.

Podria pensar en totes i cada una de les seves característiques però mai arribaria a saber perquè ell. Però per què saber qui? On seria l'emoció que provoca el no saber què —ni qui— t'espera demà?

Quan el vaig conèixer ja m'havia fixat en ell. L'havia vist diverses vegades, pel barri, però mai no havia parlat amb ell. Va ser allà, al bar on cada dissabte a la nit hi havia vetllades musicals, amb guitarristes que omplien tots els racons del local, que vaig sentir per primera vegada la seva veu.

Estava sola al bar, desanimada i trista. Com a les pel·lícules americanes quan la dona ha abandonat l'home i aquest se'n va a un bar i, amb música de fons melancòlica,

es posa a parlar amb la cambrera, que no té res més a fer que escoltar les seves preocupacions i dir-li que a ella també li va passar i sap com es sent o que no pateixi, que tornarà.

Però allà no hi havia una música externa melancòlica ni ningú que es pogués compadir de mi. Ni era un home ni m'havia deixat la xicota, ni vaig parlar amb el cambrer ni vaig emborratxar-me. De fet, potser no s'assemblava en res amb les pel·lícules però així, recordant-ho, m'ho havia semblat.

No sé com vam començar a parlar. Hi havia un grup amb diversos coneguts del barri i van animar-me perquè anés a la seva taula. No van aconseguir-ho, no em vaig animar, ni en tenia ganes, però encara tenia menys ganes de donar explicacions sobre la meva tristesa ni les meves preocupacions, així que me'n vaig anar amb ells. I ell hi era.

No seguia la conversa i de tant en tant, en intentar fer-ho, m'adonava que no entenia res i tornava als meus pensaments. I, ves per on, ell tampoc entenia aquella conversa i gairebé no coneixia ningú, només un noi que cridava molt i li agradava ser el centre d'atenció. I vam començar a parlar, crec que va anar així.

I al marxar no vaig atrevir-me de proposar-li de quedar algun dia, sense tota aquella gent que cridava i reia mentre nosaltres parlàvem de temes que sí que enteníem i que, als dos, ens agradaven força.

I durant uns quants dies vaig pensar en ell, en la conversa, en per què no vaig dir-li que volia tornar-lo a veure, si el tornaria a veure mai més. Bé, tant potser no, però jo volia veure'l, i pensar que potser només el veuria de tant en tant i ens intercanviaríem un hola, m'horroritza.

I el dissabte següent vaig tornar-hi, a provar sort. Quan vaig arribar no hi era. Vaig repassar bé totes les taules, incrèdula de que no hi fos, sentint-me com si m'hagués abandonat. Vaig girar-me i vaig començar a caminar cap a casa però, mentre ho feia, vaig pensar que si el dissabte passat hi havia anat era probable que aquest hi tornés, i que si ell també s'ho havia passat bé amb la conversa i volia tornar-me a veure, només sabia que allà, els dissabtes a la nit, podria trobar-m'hi. Vaig aixecar el cap, mentre anava pensant, i vaig veure que el rellotge de la farmàcia marcava les nou. Encara devia estar sopant. Sí, havia de ser això. Havia de tornar-hi perquè, si ell finalment hi anava i jo no, seria ell que se sentiria abandonat i ja no hi aniria més. Sí, havia de ser això.

Vaig girar-me i vaig tornar cap al bar sota la mirada d'una velletera que, asseguda sobre una cadira de palla, mirava els pocs vianants que hi havia pel carrer a aquella hora en aquell carreró i m'havia vista arribar el bar, marxar i, ara, tornar-hi.

No he deixat de mirar la gota en tota l'estona. M'agrada, és maca. Podria adoptar-la. Sí, com en aquell conte de Nadal en què un nen pobre no té cap regal i un home que passa pel carrer li diu que ell li regala un asteroide. I el nen

s'alegra d'una manera que et fa omplir el pit d'alegria. I més tard, quan troba una altra nena pobre, li diu que compartirà amb ella el seu asteroide. Jo faré igual. L'adoptaré. I serà la nostra gota. La teva, només la teva, però de fet serà com si fos meva, perquè jo la cuidaré en tot moment com si m'hi anés la vida. M'enamora, penso, m'enamora de veritat una gota lluent en aquest dia fosc i trist, massa trist i massa fosc.

Gairebé no recordo les converses però sí que tinc gravat a la memòria com si hi acabés de ser el bar. Amb la barra de fusta clara, les taules rodones i fotos antigues penjades a les parets. Mai quedàvem ni dèiem de trobar-nos però cada dissabte érem tots dos al bar parlant cada vegada de temes més profunds i cada vegada amb una naturalitat més còmoda de la que ens hauríem pogut imaginar el dia que, entre crits i rialles, vam intentar tenir una conversa.

Sempre arribava jo primera, al bar, perquè ell treballava fins tard. Demanava un te ben calent i m'escalfava les mans mentre l'esperava. No se'm feia llarga l'espera tot i que em moria de ganes de veure'l. Sempre hi havia petites melodies que s'escampaven pel local i acompanyaven a tots i cada un dels oients, s'acoblaven a totes les converses i animaven a tots els cambrers.

Despertant-me dels pensaments, veig la gota a la finestra, que ha recorregut no gaire més d'un centímetre. I em fa pensar en tu. Quan he vist la gota a dalt de tot he sabut, sí, amb certesa, que el seu destí era relliscar vidre avall fins a xocar amb el metall de la resta de la porta del

cotxe. El que no puc saber és com ho farà, com hi arribarà. Anirà tota recta avall, ràpid? Anirà donant tombs fins a arribar a baix al cap d'una estona de fer-me ballar el cap? Segurament s'anirà ajuntant amb altres gotes, igual que hi ha persones que entren i surten de la nostra vida constantment, a un ritme frenètic, i ningú sap què fer per frenar-ho. No pretenia que les gotes s'ajuntessin creant una gran explosió lluminosa ni que gairebé s'ofeguessin una a l'altra del sentiment. Només desitjava que a poc a poc les dues gotes s'anessin acostant, les dues al mateix ritme, fins a trobar-se i crear una gota, gran, molt més forta del que havien sigut les dues abans de la unió, una gota gairebé indestructible. Però sobretot volia que no coneguessin mai el metall. El metall és dolent, i ho saben, però és inevitable. Tinc dret a preguntar-me per què tant ràpid. Hauria de merèixer una resposta al per què totes les gotes anaven al seu ritme, sense preocupar-se pel metall, que el veien lluny, molt lluny, i en canvi, Ella, havia de començar a caure a un ritme insospitat quan ni havia arribat a la meitat del vidre. Jo senzillament volia que les nostres gotes també baixessin juntes, a poc a poc, fins arribar al metall. Però, des del dia que vas venir, amb ulls espantats i tremolant, he sabut que no seria possible.

—Estic malalt —vas dir-me.

«Doncs posa't al llit —vaig pensar—, que una grip només es cura així.» Però no era una grip i no es curava així, ni de cap altra manera... Bé, potser alguna manera sí però en aquell moment no hi veia cap sortida.

Era com quan miro la gota i veig que baixa ràpidament, com si no volgués estar-se més estona al trosset de vidre on havia estat tot i que sé que no és així, sinó al contrari.

Veia un túnel ple de núvols grisos, foscos, com els que avui tapen el cel que veig a través de la finestra, i al final de tot veia alguna cosa negra, molt negra, que no sabia ben bé què era.

—Vull anar-me'n, lluny. Vull que vinguis, però no vull fer-te marxar.

No vull recordar aquella nit, va passar tot molt ràpid i no és aquesta imatge la que tinc de tu, amb els ulls plorosos, els cabells despentinats, com si un vent del nord, fort te'ls hagués intentat arrencar. Les mans et tremolaven mentre parlaves i els ulls cada cop es feien més petits i es tornaven més vermells. No vull recordar-ho, no vull tenir aquest munt d'imatges al cap però no puc evitar-ho. Em persegueixen com els anys persegueixen les persones i continuo recordant que ens va costar dormir, vam acabar al sofà, plorant tots dos junts, amb por de tocar-nos l'un a l'altre, com si la proximitat que havíem adquirit durant tot aquell temps amb una hora hagués anat desapareixent. Però no ho volia, no volia que estiguessis malalt, no volia que te'n volguessis anar lluny, no volia que estiguessis distant. I vaig aconseguir canviar-ho. Sempre m'agrairàs que em posés al teu servei, ajudant-te a fer el que, sol, no hauries pogut fer.

La gota ha d'arribar al metall, però com ho farà? Com sé què li passarà a la meva gota si mai no he vist una gota

lliscant per un vidre? Què he de fer per suavitzar-li la caiguda? Res no em pot donar una resposta però, en canvi, les preguntes van augmentant. Arribarà, quan aquesta gota ja hagi arribat al seu final, al metall, una altra gota idèntica? Tenia clar que no però, amb el temps, vaig canviant d'idees i potser al final fins i tot creuré que sí, tot i que em sentiria infidel. I em sentiria infidel simplement perquè sé que aquelles dues gotes havien d'anar juntes i cap, cap altra gota, podria substituir-la. Sabia que no passaria massa temps fins que tornés a ploure i pogués seguir amb la meva busca d'una nova gota. Però per una gota el temps és tant curt com important i, quan una nova onada de gotes arribés, ella possiblement ja s'hauria mort.

Quan em vaig despertar al matí no pensava trobar-te allí, mirant per la finestra amb cara de preocupat i els cabells encara més despentinats que la nit abans, però no havies marxat.

En aquest moment una sensació d'esperança m'envaeix el cos. Penso que aquesta força que té anant cap avall és només una mala passada, una ratxa de vent que malauradament l'ha afectat, però que aquest vent aviat podrà ser aturat. El cor se m'accelera mentre la gota segueix el seu camí com si algú l'empaités des de dalt de la finestra. Però jo m'imagino que el vent s'atura i que la gota continua la seva vida simplement un poc més avall de des d'on ho estava fent. M'imagino que el meu cor batega al ritme habitual i que la respiració torna a la normalitat. I que la gota és allà, enganxada al vidre, sense moure's i gaudint del

paisatge. Que l'altra gota l'ha seguit en tot moment i que quan s'atura continua al seu costat, més feliç que abans. I que els núvols es dispersen formant clarianes fins que el sol brilla amb força per uns moments però sent conscient de que els seus rajos poden destruir-les. I que desapareix, deixant pas a la lluna, qui segur que no les destruirà.

I em vas dir que havíem de parlar. «Bona frase», vaig pensar i em vaig asseure al teu costat, vaig posar la teva mà entre els meus dits i vaig deixar que diguessis tot el que volguessis, fins i tot si hi havia coses que no volia sentir i la conversa se'm feia pesada de tant en tant.

—No ho diré a la meva família.

On ho he vist, jo, això, abans? En un llibre o una pel·lícula?

—No siguis ridícul. Si vols, t'acompanyo. O si vols, fes-ho sol. Bé, com vulguis. Però estaré aquí, ja ho saps.

—No, no ho diré. Me n'aniré a viure lluny, fent el que, sempre i quan pugui, vulgui. Aquí estaria en un hospital, saps, fins que em..., fins que, allà, en un hospital. A ningú no li agrada estar en un hospital! Però ells no ho entenen! Ells són metges i volien que fos metge! I no ho vaig ser! Com a mínim que ara hi passi uns quants dies, fins, bé, molts dies! Però jo no ho vull, saps, però què importa que jo no vulgui? Què importa que sigui la meva vida, si ells volen una altra cosa? No ho entendrien, no vull enfadar-me amb la meva família ara, saps, i no vull que a més a més ho passin malament. No vull!

Les llàgrimes t'anaven rodolant galta avall, com una cascada que no pot frenar l'aigua que li arriba amb força, les llàgrimes que t'arribaven amb força del fons del cor.

I jo t'escoltava, atònita, sense saber què dir-te, pensant com podria arribar a convèncer-te que el que volies fer no era el que havies de fer. Però ho veia gairebé impossible, portaves una ràbia dins, una ràbia que sempre havies tingut contra la teva família però que mai no havies volgut treure perquè tothom s'hauria preguntat per què actuaves agressivament quan ells no t'havien fet res. Però havien. Tu ho sabies, però només tu, ningú s'havia adonat de res, potser tampoc ells. I semblaves tan il·lusionat d'anar-te'n lluny... No m'ho volia prendre com una metàfora però no podia evitar donar-hi voltes mentre seguies cridant per l'habitació, plorant com un nen acabat de néixer, que no pot fer res més que plorar.

I la gota, de sobte, moguda pel vent que fa moure les rames dels arbres que tot ho envolta, fa canviar-li el rumb per fer-la anar cap a un costat, sense caure més, fent més llarga la caiguda; menys dolorosa, més aprofitada.

—Me'n vaig. Me n'he d'anar. No puc tenir-los aquí al costat i estar-los enganyant.

—Però, home, si...

—No, no canviaré d'opinió. No em diguis res! Calla! Ho tinc tot decidit!

Vas caure al terra i t'hi vas quedar, mig estirat però ràpidament vas tornar-te a posar dempeus per seguir cridant

contra tu, contra mi, contra la teva família; contra el món i com l'havies de viure.

Em vaig espantar, t'ho juro, em vas espantar quan et vas posar a cridar com un boig. Et veia fora de si i no sabia com aturar-te, però vas saber calmar-te ja que tota la ràbia que tenies dins l'havies pogut alliberar, l'havies fet marxar.

—Ho sento, ho sento.

Ja no cridaves, ja no donaves tombs pel menjador. Et vas apagar com una bombeta que es fon i ja no es torna a encendre.

—Has de parlar amb la meva família. Si els dic que me'n vaig, els hauré d'explicar per què.

—Ja, però no ho faràs, no? O...

—No!

T'anaves a aixecar però vas deixar-ho estar i em vas agafar la mà, que la tenia freda, com si la vida m'estigués abandonant mentre les teves paraules m'anaven destrossant cada vegada més.

—No, no els diré per què realment. Però si els dic que has trobat feina allí i que jo, evidentment, també podré pintar —va dir exagerant, sabent que per la seva família el fet que pintés era un tema constant de burla.

—Dónes per fet que vindré.

Es va quedar mut, amb uns ulls com unes taronges.

—Bé, és, em pensava que, però no t'ho prenguis...

—I què he de dir?

Se't van destensar els músculs, que feia estona que estaven sota pressió. i se't va pintar un tímid somriure als llavis.

—Que has trobat feina allà, ja està. Ells no saben res. No et preguntaran ni de què és la feina, ja ho saps.

I ho vaig fer. Però primer vam decidir on aniríem. Ell volia anar-se'n a Madrid, a la capital, però jo no volia separar-me del mar, volia poder anar a passejar per un passeig marítim i sentir les onades que xoquen contra les roques o simplement la remor de les ones que van i se'n van, sense parar, mai, ni un segon.

I vam agafar el cotxe, atrotinat i brut, que semblava feixuc d'haver de transportar el pes de tots dos, així com les maletes que portàvem. L'autopista em semblava gran, molt gran, amb molts cotxes, que corrien, molt, però el que més m'agradava era veure com els arbres passaven pel meu costat sense que tingués temps de veure'ls, una simple insinuació de la seva existència, que em podia arribar a fer posar en dubte si realment existien o solament havia sigut una visió fruit de la meva imaginació. M'agradava veure com el paisatge anava canviant a mesura que entràvem a noves terres. I cada cop m'agradava menys. I tenia més dubtes de per què havia accedit a anar-me'n. Ell. No hi ha paraules per descriure'l, ni tampoc ni hauria per descriure el dolor si l'arribés a perdre. I no vull quedar-me sense paraules. Deu ser això. Però tot va canviar quan vaig veure el mar, el mar del nord, amb un color agressiu i unes onades provocadores, m'agradava més que no pas el

que havia deixat endarrere, que era de color blau clar i les ones que hi havia semblava que tinguessin por d'acostar-se a la sorra, fent-ho sempre a poc a poc, amb una calma impassible.

M'encantava el mar, sobretot aquell mar.

Quan era petita sempre volia anar a jugar al parc que estava més lluny de casa, encara que no era el que tenia els millors gronxadors, que estaven al centre, perquè des d'allí podia veure el mar. Em gronxava al ritme que les onades anaven i venien, sentia la seva olor des d'allà, m'imaginava què pensaven les onades, d'haver d'estar-se tot el dia anant i venint, sense poder descansar.

Però quan en aquell viatge vaig saber que, no tant lluny de casa com em pensava, existia un mar, el Mar Cantàbric, que era blau intens, un blau que gairebé es podia tocar, i que les onades arribaven amb força a la sorra i les roques, quan vaig saber que hi havia onades que no semblaven adormides sinó que més aviat guardaven una ràbia dintre seu, no sabia com deixar de mirar-les. Tenien algun detall que en un moment de la meva fascinació el primer dia que les vaig veure em va captivar, i no ho ha deixat de fer durant tota la meva vida. El Carib té molta més popularitat. I és que com n'és, la gent, de passiva! Però jo sempre recordaré com a quelcom inigualable aquelles onades i, sobretot, el soroll que, de tant fort com era, no se'n podria dir remor.

El pis que ens havien deixat no era lluny del centre ni de la platja però, sobretot, era lluminós, tot i que això no

ho vaig saber fins al matí següent perquè aquell dia vam arribar ben entrada la nit.

El primer dia me'l vaig passar sola passejant per aquells carrers que m'omplien de records del viatge que havia fet, ja devia fer uns deu anys, amb tota la meva gent d'aquell moment. No va ser un gran viatge perquè l'hotel fos fantàstic ni perquè cada dia poguéssim anar-nos-en a dormir quan el sol ja havia donat la benvinguda al nou dia. Era un viatge cultura, havíem de presentar una sèrie de dibuixos després d'aquell viatge —que els vam acabar fent el dia abans d'entregar-los, ja a casa- però visitar totes les petites capelles perdudes per petits pobles amagats per la boira que els cobria, sobretot al matí, en valls plenes d'herba fresca, verda, que ens feien sentir plens de vida, com si necessitéssim sortir de la ciutat i veure que allò era el que ens agradava, que de fet nosaltres veníem d'un lloc així, però que el que nosaltres fèiem, pintar, allà no se n'ensenyava.

Vaig insistir a acompanyar-te a l'hospital però no em vas deixar. No volies que m'afectés, això és el que em deies, i què et penses, que passant-me el dia mirant-me el mar (encara que fos El mar) i pensant com et devies trobar i què et devien dir no m'afectava, no em neguitejava?

Però per fi va marxar el sol, per fi mentre era al pis preparant el sopar després de passar pel súper, vaig sentir que el soroll de les claus que repiquen entre elles abans de posar-les al pany, el soroll mentre girava, i el gemec de la porta en obrir-se.

La primera impressió va ser dolenta. Feies cara de cansat, els ulls els tenies estranys, com si ja no poguessin suportar res més. Però en sentir la teva veu, tan suau com el primer cop que la vaig sentir al bar, que llavors ja estava tancat de feia dies, vaig veure que estaves bé, estaves tranquil i no paties.

Una setmana. Ens vam passar una setmana anant cada dia amb barca pel meu mar. Vam descobrir tots els racons amagats d'aquell paisatge humit i verd, vam recórrer camins en busca d'imatges del mar més pròpies dels poetes que no pas de la realitat. I les vam trobar, vam trobar petits camins costeruts que portaven a grans miradors que només et deixaven veure mar, fins i tot semblava que els vaixells evitessin ser vistos des d'allí. I passàvem tot el dia allí, cansats de tant caminar a la recerca del nostre petit paradís però contents, feliços de saber que tenint-los l'un a l'altre no importava que no tinguéssim aquelles vistes esplèndides. Però tenint-les.

Miro la gota que em sembla petita ara que penso en el mar, i em pregunto quantes gotes deuen caldre per arribar a fer un mar així. I com han de ser aquestes gotes, rebels i intenses o crítiques i agressives per fer un mar com el Meu mar.

Fa poc que s'ha ajuntat amb una altra gota més petita però amb un camí més recte, sense anar-se'n cap als costats.

Com ell i com jo, vides diferents, llunyanes i, ves per on, vam conviure durant molt de temps, sentint-nos com una

sola persona, sabent que res ens separaria. Però les separacions no es poden evitar, ja ho sé, però jo estava convençuda que res ens separaria. Potser podria arribar a tenir por d'un «algú» però mai d'«alguna cosa». I ara només em queda pensar què innocent que era però com això em va permetre viure i estar amb tu el màxim de temps possible. Vaig passar la millor setmana de la meua vida. Sense fer res però fent-ho tot, sentint-me lluny de casa però, d'altra banda, sentia que aquell era el meu lloc, sentint-me plena com mai abans no havia estat i descobrint llocs que no és que em pensés que no descobriria mai ni arribaria a compartir amb ningú, sobretot amb tu, sinó que ni m'imaginava que existien.

Era feliç. El feia feliç, em feia feliç. Respiràvem felicitat. Què volíem més? Ja ho saps, què volíem, volíem allò tan valuós que molta gent no valora, volíem que el temps jugués a favor nostre i no pas que se'ns girés en contra presentant-se com el nostre pitjor enemic.

I després de set dies, els mateixos en què es diu que Déu creà el món, sabent que en algun moment el temps diria prou, va arribar el dimecres —el dia número set— i a la nit se't van acabar les forces, com una barra de ferro que aguanta molt de temps sense doblegar-se però que, en cedir, cau sense fre, creant un fort impacte contra el terra.

Les gotes se separen. La primera, en la qual m'havia fixat des del principi, La gota, comença a baixar més ràpid, en línia recta mentre l'altra baixa a poc a poc, com totes

les altres, semblant a tota la resta de petites taques que creen una magnífica obra d'art a la finestra del cotxe.

Una sala rectangular. Les parets blanques amb algun cartell penjat, cartells que ara, en recordar-los, noto que els tinc clavats dins del cervell, per recordar-me moments que no vull recordar i que em fan mal, molt mal, com si estiguessin literalment clavats.

No recordo les converses amb els metges, no recordo cap conversa amb tu, ni els medicaments que et donaven, ni com era l'habitació on estaves, ni la gent amb qui vaig parlar durant aquell temps.

D'aquells temps tinc el record de les passes de les sabates del teu doctor recurrent el passadís, parant-se, tornar-les a sentir. Això volia dir que volia parlar amb mi, no amb tu, i en no trobar-me a l'habitació venia a la sala. Encara ara em fa molta impressió sentir unes passes que s'hi assemblin. Em passava les hores allà, asseguda, sense parlar amb ningú i evitant totes les mirades. Quan sentia aquell soroll els músculs se'm tensaven i les mans començaven a tremolar. Volia saber què m'havia de dir el metge però, d'altra banda, volia posar-me a córrer, marxar per no sentir-ho, per no haver d'acceptar que tot era veritat i no pas un somni de qual es pot despertar. Ara sempre vaig descalça per casa, saps, per no haver de sentir el so de les sabatilles repicant pel terra i, quan algú ve a casa, inclosa la meva mare, faig descalçar-lo. Sí, ara em diries que són tonteries, que no saps per què ho faig i que hauria d'afrontar les situacions tal com són. I ja ho faig, ja les accepto!

No ho veus, que fins i tot he vingut fins aquí? Però simplement no vull recordar cada dia, cada maleït dia de la meua vida sentint aquest soroll que em portava cada dia notícies, cada dia pitjors que les del dia anterior.

«No sortiràs del cotxe», m'hauries dit, i jo t'hauria contestat que sí, que qui et penses que sóc. T'hauria dit «Aniré allà, hi estaré l'estona que faci falta, sense allargar-me, donaré el condol a la família i tornaré, perquè és el que he de fer i el que vull fer, és». I sí, ara m'he de menjar fins i tot paraules que no he dit!

Però m'entristeix pensar que han estat enganyats durant tant de temps, sí, encara que no els suporti, encara que pensi que són estúpids burgesos que es creuen qui sap què, malgrat tot m'agradaria sortir i fer-los una abraçada. I m'ho plantejo, tot i saber que tot quedarà en pensaments, sent conscient que mai no seré capaç de fer el que he de fer. Sense tu, ja ho veus, sense tu tot se'm fa impossible.

I les llàgrimes em comencen a caure galta avall com l'aigua que surt per les comportes d'un pantà quan ho veig: marró, allargat, fins i tot una creu al damunt t'hi ha posat. Però si tu mai havies cregut en Déu... si més no, no en el seu déu. T'imagino allà però ràpidament intento treure'm aquesta imatge amb records de la nostra vida al nord, però no me'n surto. I em sento en una situació estranya, com si flotés, noto que no controlo el meu cos, que el meu cap està apunt d'anar-se'n.

I veig els núvols grisos que ja m'estan gairebé tocant, i el soroll de la pluja que se'm clava al cap. Veig molta gent i

molts paraigües i molta roba negra i veig plors formals. El soroll de les campanes intenta fer-me a miques el cervell i em sento malament perquè hauria de tenir remordiments però no en tinc.

Miro la gota. Ja ha arribat a baix de tot. Ja no té més cristall per recórrer, ha arribat al metall.

Ella n'està exempta però és la culpable de tot, perquè si no hagués estat per ella jo ara seria lluny d'aquí, mirant el mar des de la finestra del taxi. No seria el mar que m'encanta, però avui el mar està alterat, ni m'adonaria que és el poble que veia des dels gronxadors quan era petita.

Miro l'altra gota. S'han unit gairebé al final però, des de llavors, han estat sempre juntes, fins que la primera, en la qual des de bon principi m'he fixat, ha lliscat a gran velocitat pel cristall. Sé que s'està movent, però a mi em sembla que s'està quieta, immòbil.

Veig que apareixen més gotes al vidre, però no hi són, són el reflex d'unes gotes que cauen a l'altre costat del vidre, des d'uns ulls blaus com el mar que m'agrada. Els mateixos ulls blaus de la meva àvia, els del meu pare, els que donaré al meu fill perquè no podria aguantar que tingués els ulls del seu pare. No podria suportar veure durant tota la meua vida uns ulls gairebé iguals als que, ara, ja he perdut per sempre.

I com que veig que la gota no es mou, que no té prou força per fer-ho, acosto el dit a la finestra i l'ajudo a baixar, fins al metall, on hi hauria d'haver la gota que m'ha seduït durant uns segons.

